

El Tió

Un relat de: [Naiade](#)

Com cada Nadal, la família al complert va cap el bosc, ben endins, ben endins, on quasi no es vegi més que arbres i fulles acolorides i seques que cauen amb el vent i sembren el camí com una catifa de llana espessa; a buscar el tronc més bonic i ple d'escorça que després guarniran de tió.

Primer la cridòria de la Martina i en Jon emplena l'ambient. Canten cançons de Nadal que silencien el so del bosc, que es protegeix dels ecos habituals. A poc a poc se'ls hi encomana la calma i escolten el trepig dels seus peus sobre la catifa de fulles. Ara un cant d'ocell que contesta un altre, ara una branca que fa crec, crec... Una guilla passa tan lleugera que quasi ningú la veu, tan sols l'avi que les recorda de quan era infant, i encara se'n podia contemplar alguna.

- Mireu, un esquirol! – diu la mare trencant la calma per uns instants.

El pare hi és a temps de poder-lo fotografiar, mentre s'amaga amb una pinya a la mà.

Per fi la Martina el veu, un tronc gruixut i rabassut que segur que tindrà molta gana i els cagarà bé. En Jon forçut i enjogassat l'agafa amb les mans. El pare l'ajuda, i al carreguen al carretó que ja és vell de tants tions que ha dut i les rodes li grinyolen.

De tornada agafen un garrot llarg i resistent que els farà servei.

A partir d'aquell dia, cada matí abans d'anar a escola els infants li donen menjar. Cada tarda en tornar, vigilen que s'ho hagi menjat tot i si, han fet bona tria, el tió no ha deixat res de res. L'àvia asseguda a la cadira de vímet, va cosint-li la barretina. La mare ja els hi havia deixat pintar-li els ulls i la boca amb ceres de colors.

Arriba el dia tan esperat, sota la manta de quadres es pot veure com s'ha engreixat aquest tió tan bonic.

Comença el ritual i al ritme de la cançó el van bastonejant sense que ell deixi mai de somriure.

“ Caga tió, tió de Nadal

Caga neules i torrons

Si no vols cagar

Garrotada va”

Aquest any l'ha sabut triar, a cada cop de bastó alguna llaminadura n'ha sortit .

Ben contents, amb la panxa plena i l'alè amb olor a caramel en Jon i la Martina queden ben adormits acotxats amb la manta del tió.